

ליקט ורשם: רון דהן

טחנות הרוח של קונפוציוס

פרק 13 בספר "דרך האמצע וקיומה" המיוחס לקונפוציוס, מאמרה מס' 98 נפתחת כך: "הדרך, לא רחוקה היא מן האדם." כלומר היא ממש פה, הבט ימינה או שמאלה ותמצא אותה. היא ממש כאן, מעבר לדלת, מעבר לפינת הרחוב, מסתתרת בחורשת האורנים של ילדותך, באותה סמטה שמעולם לא עברת בה למרות שהיא נמצאת סמוך לביתך.

אמיר מנשהוף

אמצע הדרך

קום פתח לכה פי-כא אויב
 פתח דלתותיה לרוח שלא-נושאת-דבר
 קום-גיל בין-שני פרציה
 הנושב והאורב
 קרא בלב אוהב
 כאן באמצע-הדרך
 קרא את-אמצע-הדרך
 ברוח חג יומית

מבחר שירים מתוך

סופ"ש

שירה

בעריכת נילי דגן

אבל הדרך היא לא מקום פיזי, טופוגרפי, היא הוויה, היא קיום. נאמר על קונפוציוס שהיה מודע לקיום הדרך גם כשישן. שהיה נאמן למנהגי "המלכים הקדומים" בכל מאודו. שהקפיד על כיבוד האבות, הפולחן, מנהגי האבלות, הלימוד, הדקדוק, הצניעות, ההתנזרות, הסגפנות, שפעל לפי 'צו השמיים'. נאמר גם שהיה אדם גמלוני ומכוער, זקן טרחן שהממסד הסיני הקיא מתוכו בחדווה.

חן ישראל קלינמן

*

בין תועפות דממתה, אלהים,
 לבין רוח הסתיו ועיני יפתי,
 עורני בוחר בעינים וברוח.
 ביום שבו אהב אותי לדעת
 כמו פי דרקון את זנבו
 ושמים וארץ ישתוו באהבתם,
 אוכל גם אוכל לבחור בה.
 ביום שבו אהבתי תשגה,
 ביום שבו ישמטו הכלים,
 לא אאלץ עוד לבחור

מיהו האדם שמסוגל לקיים דרך כזו? מי מספיק נלהב, מספיק מאמין, מספיק סחוף מהמציאות על מנת להלך בדרך? יש רק דמות ספרותית אחת מספיק אמיצה לשם כך – דון קיחוטה והרפתקאות האביר ההזויות שלו. גם הוא, כמו קונפוציוס, מתעלם מאבני החצץ החדות בדרכו, גם הוא, כמו קונפוציוס, גמלוני ומכוער, אציל נפש.

ציפי לוי בירון

לחפש פיל ברחובות

"מי שרואה פיל בבקר – יהיה לו יום של הצלחות",
אומר לי רג'ו.
ואני יוצאת למומבי לחפש לי פילים ברחובות.

מוזה, אך אני יכול כמעט לראות אותו: עומד זקוף מול טחנות הרוח, מדרבן את סוסו הזקן והעיף. 'מה אתה עושה?' מזדעק סנצ'ר-פנשה, 'אלו טחנות רוח'. אך דון קיחוטה מהסה אותו בהנפת יד, 'אל תטריד אותי בקטנות', הוא אומר ומסתער בחמת זעם, כאילו אין מחה.

מדוע מתעקש קונפוציוס על קיום הדרך בצורה כזאת? מדוע רוכב דון קיחוטה על סוס מרוט שברכיו פצועות וגופו כחוש ומט לנפול? האם הם ידעו שנזכור אותם כך? שנדבר עליהם, נכתוב עליהם, נתגעגע לטירופם, נזהה בפניהם את התבוסה שלנו? הן, הלוואי והייתי קונפוציוס, הלוואי ורכשתי את אומץ הלב של דון קיחוטה.

יעל גלברמן

לילית

ובכל זאת, אני מתגעגעת לפעמים
לתחושה ההיא
ששום דבר עדין לא קרה
ותכף משהו יתחיל.
זה צורב, העוד-מעט שנעלם לי
חמק מבין האצבעות החדשות
בעודי מתמתחת בעשב ירקרק
צלול כמו מים, חם משמש,
ממשי –

מדור סופ"ש שירה בעריכת המשוררת נילי דגן נפתח במאי 2012 ומארח, עד כה, כמאה ושלושים משוררים היוצרים אנתולוגיה מקוונת ומגוונת של שירה ישראלית. השירים מופצים בין קהל שוחר שירה ברחבי האינטרנט.

יחזקאל רחמים

פוטנציאל

"יש לילד המון פוטנציאל. ממש חבל שהוא לא מנוצל."
(בלחה, מחנכת כיתה ד-2, ביום הורים)

עכשו, משהברר
שהפוטנציאל לא נצל
ושעתיד הכביר שנחש
לא ממש
אפשר להשליך את הבגדים
ואפשר
לפרע את השער
שנותר
ולקלף את החינוך המסדר
והמר
ולרוץ בכל הפח הנגמר
אל הים
ולשחות
ולסחוט
את כל מה שנותר